Ana Veronica Mircea
Călugăriţa

Ai reuşit! i Eşti în inima Buncărului Călugăriţelor pentru a doua oară!

A fost uşor să înşeli vigilenţa surorilor-păzitoare! Le-a fost necunoscut noul tău trup, capodopera vârfurilor chirurgiei meta-morfotice (cinci bărbaţi care s-au bucurat să slujească toanelor tale). Şi ţi-au crezut povestea îngăimată printre lacrimi. Te-au înregistrat pe lista celor seduse şi abandonate şi te-au condus, îndatoritoare, până la un scaun de pe primul inel al Rotondei Negre. '

Eşti lângă podiumul rotitor, pe care tronează, cu trupul elefantin drapat într-o amplă sutană roşie - roşul c, spun ele, culoarea pasiunii şi a răzbunării -, chiar stareţa Maica Alinătoare. Iar vocea ci - aceeaşi voce de stentor -, lovind pereţii imensei rotonde, zămisleşte ecouri învălmăşite.

- Mi-e milă de voi, fiicelor! Pentru că vreţi să vă-ngropaţi aici, departe de goana după fericirea lumească! Pentru că vreţi să vă jeliţi, în zile şi nopţi pe care nu le ştiţi cât sunt de lungi, visele răposate! Pentru că vreţi să-m bat răniţi în post şi-n plâns! Pentru că nu pricepeţi că, acolo de unde aţi fugit, EI se desfată! Pentru că nu pricepeţi că trebuie - că e drept - ca EI să ispăşească! Pentru EI şi pentru înaintaşi - pentru tot neamul bărbătesc! EI, care ne-au pus jugul - şi ne-au adus războiul! - după ce-au scăpat de matriarhat!

Au nu gândiţi voi, fiicelor, că au rămas în libertate* monştrii care v-au siluit, care v-au terfelit cum nici o Tiară nu îşi terfeleşte prada? Şi monştrii care v-au smintit cu vorbe goale, care şi-au râs de sfânta noastră nevinovăţie, ca să vă zvârle pe urmă cu dispreţ, ca pe o jucărie dezmembrată? Monştrii care-au făcut din voi obiecte dătătoare de plăcere, obiecte de-nchirtat? Monştrii care se însoţesc cu voi doar ca să vă transforme în maşini pentru trudii şi procreat?

Au n-aţi vrea. fiicelor, în loc de jale, fiorul răzbunării? N-aţi vrea plăcerea - cea supremă - culeasă doar prin talpa proptită pe grumazul vrăjmaşului răpus, învins tocmai în jocul lui nelegiuit. în care crede el că te-a atras? N-aţi vrea să îi aveţi drept sclavi becisnici, întotdeauna la cheremul vostru, pe

monştrii care uită că o făptură asemeni vouă ia cărat în pântec şi i-a născut în chin?

- Am vrea! O, vrem! Da, vrem! urlă nebunele în cor.

Fireşte că tu taci, aşa cum n-ai făcut-o prima dată. Fireşte, Maica nu observă. Iar tu ai ochi să vezi, aşa cum n-ai făcut-o prima dată, că rotonda c împânzită cu năluci. Pe inelele periferice, umăr lângă umăr, mii de holograme formează corul de care s-au lipit, la început timide, pe urmă pradă 'isteriei colective, vreo sută de femei, toate plasate pe inelele centrale.

- Dacă o vreţi într-adevăr, continuă Maica, cu un surâs de-a curmezişul feţei late. noi. singurele monahii care n-au dezertat de pe planeta asta muribundă, sufocată de păcate, vă oferim puterea minţii! Vă oţelim hulita minte scurtă, de muiere! O să puteţi struni orice bărbat! Orice bărbat avut în faţa ochilor, orice bărbat avut în amintire! V-ar * plăcea, nu-i aşa?

- Da, da! se-avântă corul. .

- Deci. fiicelor, acceptaţi darul? Vă-ncu-metaţi? •

- Da.' da, nc-ncuinelăm! Da, da! scandează corul.

- Eu nu! ţipi tu. Şi te ridici, şi sari cu uşurinţă (atletul Jhin ţi-a mulţumit ci l-ai „lăsat" să te-antreneze o lună) pe podiumul înalt, chiar lângă Maică. Eu - şi-ngenun-chezi - eu am venit să te implor să-ţi reiei darul! Te conjur, izbăveşte-mă de barul ăsta blestemat!

- Da, da, ne-ncumetăm! continuă să urle corul - ca şi cum tu n-ai fi acolo, lângă jMaică, gata să plângi, cu mâinile încleştate de poalele sutanei purpurii.

Netulburată, ea le face semn, şi ele, femei printre năluci părând asemeni lor, prind să se scurgă, în şiruri spiralate, spre ieşiri.

Tu ştii ce le aşteaptă. O chilie albă, două surori cu chipuri seci, îndemnul de a se întinde pe patul strâmt şi înalt; şi gelatina de un galben translucid, flască, rece şi rea ca hrana prost sinterizată, pusă pe frunte şi întinsă peste păr. Apoi, dementă, durerea, teama că ţeasta tocmai ţi se crapă

- şi, fără veste, uşurarea, calmul, senzaţia de a fi parte dintr-un întreg - grăunte de nisip adăugat în dună -, comuniunea stranie cu miliarde de minţi străine, care se năpustesc, impresia că te pierzi spre a te regăsi

- parte infimă din conştiinţa unei enorme entităţi... Şi, într-un târziu, trezirea: din nou tu bisaţi, ca şi cum nimic n-ar fi

schimbat.

Dar ai plecat - atunci -, o nouă încredere mânându-te către viesparul lumii care te învinsese, care-ţi lăsase numai laşitatea sau tăria? - de-a fugi.

Şi a fost, la început, ca o minune! în preajma ta, bărbaţii îşi pierdeau voinţa. Le comandai gesturi şi vorbe după placul tău şi ei - sărmane marionete! - se supuneau, firesc, fără să dea vreun semn că ar fi priceput ce se-ntâmpla.

O vreme, te-ai amuzat cu şotii, punân-du-i să îşi rupă sau să-şi scoată pantalonii în incintele comune sau în buncărele oficiale, să facă tumbe în metrouri sau în tunetele autostrăzii, să-şi înjure şefii la recepţii sau la consfătuiri mediatizate, să scuipe-n farfurii la mesele festive, să... Oricâte şi de toate!

Dar, mai ales, i-ai obligat să se târască în genunchi în urma ta, plângând, cerşind o vorbă bună, un sărut, o mână-alintătoare poposită-n pripă pe-un obraz, sau numai o privire, fie ea şi rea!

Până ţi-a fost lehamite de traiu-ntre momâi! Şi ţi s-a făcut dor să simţi în braţe un bărbat adevărat. Zadarnic îţi porunceai să nu-1 influenţezi, tot îţi scăpa un gând răzleţ, sau o dorinţă, chiar neînsemnată, ceva care să-1 schimbe după pofta ta. Şi, Doamne, cum mai jinduiai după plăcerea aia pe care simţi c-o dărui! Şi cât o detestai pe cea primită - ai înţeles! - de tine de la tine!

Ai plâns când ţi-a fost limpede că, pentru totdeauna, bărbaţii aveau să-ţi fie doar anexe, cărora să le comanzi chiar fără s-o mai ştii, aşa cum le comanzi picioarelor să meargă!

Ai plâns şi ai fugit printre lesbiene. Le cunoşteai din vremea când te oploşisei în taverna Cocoşatei; atunci borâseşi de fiecare dată, punând pe goană clientela. E drept că erau babe urduroase! însă acum, când ţi-ai ales drept partenere femei a căror frumuseţe o invidiai, şi greaţa te-a lovit cu-aceeaşi violenţă, ai înţeles că vina o purta - şi o purtase - sila stârnită înăuntrul tău de carnea muieiească.

Şi ai fugit din nou! Unde puteai să fugi? în Buncărul Călugăriţelor, de parcă nu le-ai fi jurat că niciodată nu o să te-ntorci!

Tu te-ai întors, gata să dai surorilor averea jumulită de la cei care crezuseră că era dorinţa şi plăcerea lor să îţi îngraşe contul, gata să faci orice ca să te regăseşti pe tine, cea de acum

trei ani, venită să-şi plângă-n mănăstire tinereţea irosită.

Tü, plângând, îţi dezveleşti de-a fir-a-păr durerea, acolo, prăbuşită, căutând zadarnic îh ochii Maicii Alinătoare înţelegerea şi mila.

- Eu, Maică, am fost şi siluită, şi amăgită, am fost şi curvă înainte de a mă refugia aici... Şi-ţi mulţumesc pentru că am putut să mă răzbun! Dar eu şi ura ne urâm, am stat prea mult alături! Vreau dragoste!. Te rog, dă-mi-o-napoi!

în rotonda goală. Maica stă neclintită. De parcă tu n-ai fi.

Aşa că te ridici şi o priveşti îh faţă.

- Vreau dragoste, îi strigi, nu mai vreau masturbare!

Maica se-nsufleieştc. Te fixează, îngustându-şi ochii. Şi îşi înalţă colţul stâng al gurii - a dispreţ.

- Vrei dragoste?! De ce n-ai luat-o când o puteai avea? Atunci te-ai tras aici, nevolnici, boccind. Şi noi -şi eu ţi-am dat putere! Ai vrut-o! Acum n-o mai vrei? Nu-mi spune mie asta! Nu pot să iau ce-am dat! Acum ai Harul, fato - şi o să mori cu el! Poţi să'te sinucizi, adaugă, cu glasul îndulcit. E un păcat, dar eu te-absolv. Iar Ordinul îţi iartă jurământul nesocotit şi chipul măsluit sub care ai revenit în Buncăr. Mai mult au pot să fac!

- Ba poţi! De ce nu-mi spui în faţă că nu vrei? Tot am să mă răzbun! Tot am să stau în poartă, să afle smintitele care doresc să intre, să afle de la mine ce găsesc aici!

Blajină, Maica îţi zâmbeşte.

- N-o să te oprim, încearcă! Câte crezi c-o să întorci din drum?

Tü nu te laşi.

- Poate n-or să m-asculte.

Dar am o armă. „Darul" tău! Bărbaţii or să se supună când o să le cer să surpe cuibul vostru blestemat!

- Se vor supune, aprobă Maica. Dar câţi vor fi supuşi de tine şi câţi de cele care sunt - şi-or să mai fie! - mii, şi care binecuvântează buncărul ăsta şi harul căpătat?

Te pierzi, îi prinzi umeri-n mâini, încerci să zgâlţâi cilindrul gros care îi este trup. Şi zbieri din nou, punând peste înverşunarea dinainte ciuda că nu o poţi clinti.

- Tu m-ai făcut neom! Vreau să fiu om din nou!

Maica se scutură de tine ca de un val de praf. îţi întoarce spatele, coboară de pe podium şi îţi azvârle peste umăr, apăsat:

- Ce proastă eşti! Tu ţipi în urma ei:

- Ba nu! Eu ştiul Vrei să subjugi bărbaţii! Vrei pentru line lumea, chiar dacă e pe moarte, ciopârţită de nechibzuinţe, sufocată de păcate... Vrei s-o conduci - prin noi, pe care ne-ai mânjit cu harul tău spurcat!

Şi taci - speriată. Fiindcă înţelegi ce-ai spus. Şi pentru că nu ştii de ce ai spus -de ce-ai gândit aşa!

Dar Maica îţi răspunde. Fără să se întoarcă şi fără să privească înapoi.

- Mă-ncumel să o fac!